

Halløj igen!

Før vi sejlede fra Lissabon påmønstrede den næste letmatros; min veninde Nikoline. Sidst hun var ombord sejlede vi fra Skagen til Læsø i et helvedes vejr, hvor søsyge overskyggede alle former for sejlerglæde! Heldigvis var hun frisk på at prøve kræfter med Artemis endnu engang.

Pga spækhuggerne havde vi ændret meget på vores normale tilgang og forberedelse til en sejltur: Vi planlagde nøje hvert stræk, så vi overvejende sejlede i dagslys. Hvis man skulle være så uheldig at møde en spækhugger, så vil vi uomtvisteligt hellere have fornøjelsen af det, når vi kan se dem! Derudover sejlede vi helt inde under kysten hele vejen, helst på 20-30m kurven. Vi regner nemlig ikke med, at tunen går i inde på så lave dybder og dermed heller ikke, at spækhuggerne gør det. Proceduren ved et angreb blev gennemgået et par gange, og bag Artemis slæbte vi et par fendere, som i nødens stund måske ville kunne fungere som en god afledningsmanøvre!

Første stræk fra Lissabon til den lille by Sines var en pragtfuld tur. Ved at følge 30m kurven ved kysten fik vi en rigtig flot sejltur ud af det. Himlen var blå, ingen fiskebøjer kom på alvorlig kollisionskurs og alt var godt, vi havde stadig et ror! Lige da vi havde kastet anker i en lille bugt ved Sines, kom der en jolle susende hen til os: "Where have you sailed from today, and do you still have a rudder!". Vi syntes, at det var en lidt mærkelig måde at hilse på, men det viste sig dog, at være nogle meget vigtige spørgsmål: 5 ud af 6 både i bugten var nemlig blevet trukket ind af Coastguard, fordi spækhuggerne havde spist deres ror. Selv en af kataranerne havde fået spist begge ror. Der var INTET tilbage! Da vi fik det at vide, måtte vi lige synke en ekstra gang. Tænk sig, at vi havde haft så fin en sejlads, og blot inden for de sidste par dage var minimum 5 både blevet angrebet på selvsamme strækning! Planen var dog lagt, og næste morgen sejlede vi atter sydpå. Denne gang gjorde vi os dog ekstra umage og holdt Artemis på 10 m kurven!

Vi var heldigvis helt uskadte, da vi rundede Portugals sydvestligste hjørne lige ved solnedgang. Lige til et vaskeægte greenflash!! Det er et sjældent syn, så vi var helt oppe at køre.

Det er ret morsomt at sejle på den portugisiske sydkyst, for vind- og vejrforholdene er meget lokale. Netop som vi drejede om hjørnet blæste der en hel pelikan, så vi måtte hurtigt rebe ned. Dønningerne kommer altid sydfra og kan blive ret voldsomme, og samtidig kommer der også kastevinde ned fra de høje klipper. Det kan derfor være svært at finde en ordentlig ankerplads! Vi var dog så heldige, flere gange, at finde en

nogenlunde plads, hvorfra vi kunne padle i land, spille strandspil og se på grotter. Nogle gange sejlede vi også ud til de største og smukkeste grotter, midt ude i ingenting. Så kastede vi anker på 30m vand og skyndte os af borde. Uden læ for dønninger rullede vi nemlig så meget, at alting faldt på gulvet. Os selv inkluderet! Ikke desto mindre var det fantastisk at svømme og sejle med jollen igennem alle grotterne, ud og ind af små klippelabyrinter og ind til helt afsides strande, hvor vi var helt alene. Tænk at det er muligt på sådan et fantastisk sted!

Efter at have sejlet en del frem og tilbage langs Algarvekysten sejlede vi mod Guadiana-floden, den naturlige grænse imellem Spanien og Portugal, som strækker sig langt op i landet.

Sejladsen sluttede dog ved munden af Guadiana-floden, hvor man skal sejle under en 18m høj bro. Det er ikke noget problem, men da vores mast er 18.3m høj, foretrak jeg, at vi passerede broen ved lavvande. Ellers ville antennen, og i værste fald masten, få en meget ulykkelig slutning på livet...

Vi satte derfor vækkeuret til meget tidlig morgen, da vi skulle nå at sejle helt hen til broen, før lavvande indtraf. Det viste sig dog, at vi slet ikke skulle have bekymret os om mastehøjden. Så nonchalant som det kan blive, sejlede vi nemlig under broen for fulde sejl med en let krængning. Mastetoppen var derfor langt fra broen, yes!

I starten af vores flodsejls kunne vi sejle for sejl, men pludselig kom der en kæmpe skyller med en hulens masse vind. Så hurtigt, at sejlet kun lige nåede at blive rullet ind før det stod ned i stænger. Jeg nåede ikke engang at tage regnjakken på!

Det er meget anderledes at sejle på en flod: Vandet er grønt, helt stille og jo længere op ad floden man kommer, jo mere ferskt er det. Udover at vandet er helt stille, så er byerne det også. Faktisk sker der absolut ingenting i de små byer langs floden, hvilket er helt fantastisk!

Vi sejlede dog ikke derop for hyggenes skyld, men tværtimod for at arbejde. Nærmere bestemt at afvikle hele vores ToDo-liste, som vi havde udskudt til Guadiana-floden, hvor det stort set aldrig regner, og båden ligger helt stille. Jeg vil ikke kede jer med alle detaljerne, men blot opremse nogle af projekterne: Vi har skiftet ankerspillet, skiftet tågehornet, afmonteret ruffet for at tætte skydelågen og skylightet, fabrikeret og skiftet indhælderlinen til genoan, fikset oliefyret, skiftet næb på spilerstagen og meget meget mere! Det var nogle

store projekter, men heldigvis gik arbejdsdagen aldrig længere end til sen eftermiddag! Der satte vi os nemlig i jollen og lod os drive med strømmen ind til byen for at få en lækker toast, et glas billig hvidvin og ikke mindst et slag kort eller to.

Vi blev liggende ved Alcoutim så længe, at vi kendte åbningstiderne på alle cafeerne i byen, hvilket er noget af en bedrift, da de havde lukket på forskellige dage, havde siesta og nogle gange glemte de vist også bare at komme på arbejde. Heldigvis havde vi altid kort, snacks og en flaske hvidvin med i tasken. I nødstilfælde kunne vi derfor stadig hygge os i land, indtil strømmen vendte igen, så vi kunne drive tilbage til Artemis.

Det der med at drive med strømmen, var vi dog ikke de eneste der gjorde. Utallige stykker bambus, grene og hele træstammer lå og drev, først den ene vej og så den anden vej. Hver dag! Uheldigvis var vores ankerkæde exceptionelt god, til at fange alle grenene, og pludselig går det hurtigt! Kæden fanger én gren, grenen fanger 3 nye grene, som fanger 3 nye hver osv. Til sidst ligger der en decideret ø, som ikke lige er til at fjerne. Selv har vi både været i gang med bådshager og et ekstra anker for at trække grenene væk, men uanset hvad, var det et kæmpe bøvl!

En morgen vågnede vi ved, at en anden dansk båd råbte "Godmorgen Artemis!". Jeg skyndte mig op, noget groggy og desorienteret, og så, at vi lå langsids med den danske båd, imens skipperen stod og holdte fast i vores bom. Et meget besynderligt syn!

Så kom han med verdens bedste sætning: "Artemis... jeg tror sgu I driver". Det viste sig, at presset fra alle grenene var blevet for meget for vores anker, som derfor ikke kunne holde os i den bløde flodbund mere. Langsomt, meget langsomt, var vi derfor drevet ned i den anden båd. Der var ingen former for panik, for han stod lige så fint og holdte os i bom-nokken (enden af bommen) med én hånd! Det var ret morsomt.

Efter en god uge på floden besluttede vi at sejle ud på åbent vand igen. Alle projekterne var færdige, og vi havde vist også fået drukket vores ration hvidvin! Vi havde mange gode planer om, hvor vi kunne sejle hen: Gibraltar, Middelhavet, Sevilla m.fl. Men, endnu engang blev det ikke en realitet... Da hverken Tovholderen eller jeg er vaccinerede, skal vi nemlig "skynde" os til Kanarieøerne, hvor man efter sigende kan blive vaccineret kvit og frit. Men men men, man er aldrig i så stort et tidspres, at man ikke kan nå at besøge Madeira. Et af de skønneste steder på jorden! Så, der sejler vi til først!

Hej så længe!